

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4250

гр. София, 07.02.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав, в закрито заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

като разглежда дело номер **669** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Т. Ш./Т. S./, [дата на раждане], гражданин на Република Т., притежател на паспорт № U 15171838, издаден на 13.10.2017г. в [населено място], Република Т. със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Д, ет.9, офис 17/18 чрез адв. Н. И. Г., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване/виза вид "D"/ № 24010533 от 20.12.2024г., издаден от М. Р., консулско длъжностно лице на Република България в [населено място], Република Т., по заявление № 24010533 от 16.10.2024г.

В жалбата са поддържа, че отказа е незаконосъобразен, неоснователен и необоснован. Конкретно се сочи, че основанието на отказа по чл.10.т.17 от ЗЧРБ е изцяло на база лична преценка на издаващия орган, която е неправилна. Отказът не е мотивиран, фактически основания не са посочени. Твърди се, че жалбоподателят е роден през 1965г. в с М., [община], област К. с имената Т. Р. Ю. ,и същият като дете заедно със семейството си се е изселил в Република Т., лишен бил от българско гражданство през 1978г, през по-голяма част от живота си е живял в Т., където е създад семейство и деца, като през 2024г. се е пенсионирил, но предвид влошената икономика и финансова криза в Република Т. решил да дойде в България ,да си купи жилище, да научи български език и да живее в България. Жалбоподателят поддържа, че с отказа се засяга правото му на свободно придвижване ,закрепено в чл.2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и правото му на личен и семеен живот по чл.8 от КПЧОС Искане се отменя на отказа за получаване на виза „Д“ .

От фактическа страна съдът установи, че Т. Ш./Т. S./, гражданин на Република Т., е подал на 16.10.2024г. в Консулската служба на Република България в [населено

място] ,Република Т. заявление № 24010533 за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване. По подаденото заявление е постановен отказ от 20.12.2024г., връчен на оспорващия чужденец на 03.01.2025г. ,като визата е отказана на основание чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ-апликанта не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно ,преминаване ,или летищен транзит, като допълнително в отказа е посочено-„, по данни на наемодателя ,апликанта е устроен и живее в Р.,няма ключ и лични вещи в жилището му. Няма намерение да се установи трайно ,продължително или постоянно в РБ ,целта е да идва на почивка в страната“.

Настоящата инстанция счита, че така подадената жалба е недопустима на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Видно от изложеното за основанията за оспорване, съдът намира че с жалбата са въведени формално основания по Конвенцията, но свързани единствено избора на апликанта, гражданин на трета страна, извън Европейския съюз и Европейското икономическо пространство, да живее в Република България. Няма повдигнати изрично въпроси, касаещи защитени права по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, нито такива могат да се изведат от изложеното в жалбата. Жалбоподателят освен, че е роден в Република България ,безспорно не е член на семейство на български гражданин –нито родител, нито съпруг и няма каквато и да връзка със страната през последните 50 години, заявлението за виза се основава само на желанието му да бъде допуснат да влезе и да пребивава в Република България.

Без съмнение, оспорващият е гражданин на трета страна за ЕС, която е включена в списъка - Приложение I от Регламент (ЕС) 2018/1806, като за гражданите ѝ се изисква да притежават валидна виза за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки, а от 31 март 2024 г. Република България издава единни (шенгенски) визи, валидни за цялото Шенгенско пространство. Ш. виза, издадена от Република България след 31 март 2024 г., ще позволи на притежателя ѝ да пътува в цялото Шенгенско пространство в съответствие с шенгенските правила.

Що се касае до защитените права по Конвенцията по отношение на такива лица, Съдът по правата на човека във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото S. v. L., пар 99, както и S. v. UK, параграф 73. Конвенцията гарантира по чл. 2 от Протокол № 4, право на всеки гражданин, който свободно се намира на територията на дадена държава, да се придвижва свободно и свободно да избира своето местоживее в нея, а в чл. 3, т. 2 предвижда, че никой не може да бъде лишен от правото да влезе на територията на държавата, на която е гражданин. Международният пакт за граждански и политически права, в сила за България от 23.03.1976 г., също гарантира - чл. 12 и 13, правото на всеки, който се намира на законно основание на територията на една държава, да се придвижва свободно в нейните предели, правото да напусне свободно

пределите на всяка страна, включително и своята, както и правото, да не може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна, но не предвижда право на чужденеца на влизане и пребиваване в друга държава. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз.

Следователно, няма приложима действаща правна норма, която пряко да създава права на жалбоподателя за пребиваване на територията на страната. Не е регламентирано субективно право, на което да съответства задължение за българската държава да разреши право на дългосрочно пребиваване в страната, поради което основанията за оспорване на процесния отказ за виза не попадат в приложното поле на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, жалбата на основание чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ е процесуално недопустима.

В горния смисъл е приетото с Определение № 10808 от 08.11.2023 г. по адм. д. № 10476/2023 г., IV отд. на ВАС.

Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ съставлява предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията изключение от общата клауза за обжалваемост на актовете на администрацията и препятства осъществяването на търсения съдебен контрол за законосъобразност. В т. 1 от решение № 14 от 04.11.2014 г. по т.д. № 12/2014 г. на Конституционния съд изрично се подчертава, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията дава правото на законодателя по изключение при спазване на изискванията за съразмерност, включително задължителните за страната международни стандарти за достъп до съдебна защита, със закон да предвиди необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове само, когато това е необходимо за опазване на основите на конституционния ред или на други особено важни обществени интереси. Доколко регламентираната в чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ забрана за съдебен контрол върху актовете за отказ за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 същия закон е целесъобразна и съответства на описаните предпоставки е въпрос, който стои извън обхвата на съдебната проверка.

В заключение, жалбата срещу процесния отказ е процесуално недопустима по смисъла на чл. 159, т. 1 АПК - актът не подлежи на оспорване, поради което съдът следва да остави същата без разглеждане и да прекрати образуваното пред него съдебно производство.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК във връзка чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл.159, ал.1, т.1 АПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Оставя без разглеждане жалбата на Т. Ш./Т. S./, [дата на раждане] ,гражданин на Република Т., притежател на паспорт № U 15171838, издаден на 13.10.2017г. в [населено място] ,Република Т., със съдебен адрес [населено място], [улица],вх. Дет.9,офис 17/18, чрез адв. Н. И. Г., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване/виза вид”D”/№ 24010533 от 20.12.2024г., издаден от М. Р., консулско длъжностно лице на Република България в [населено място] ,Република Т., по заявление № 24010533 от 16.10.2024г.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.дело № 669/2025г. по описа на Административен съд София – град, I отделение, 20 състав.

Определението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 7 - дневен срок от съобщението за постановяването му до страните.

Препис от определението да се връчи на страните.